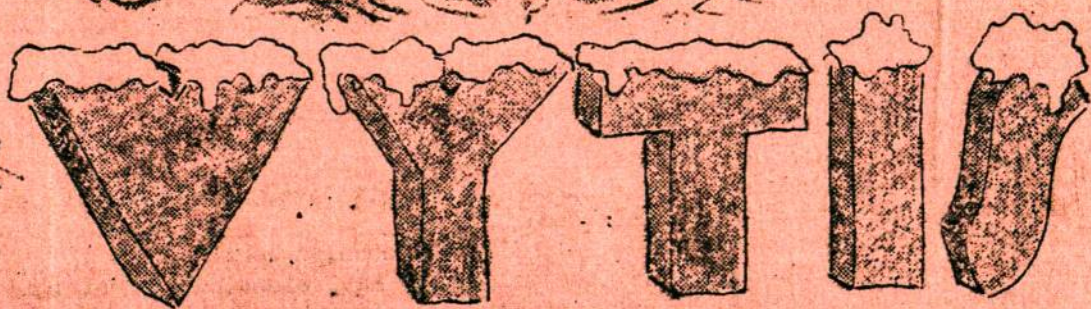

Reny s

1

2

NR. 11-12 (27-28) CHICAGO 1950 M. GRUODIS.

Nauji leidiniai

St.Yla, SKAUTŲ MALDOS. Išleido "Vyčio" Korp!, vak.Vokietija 1950 m. Rašyta mašinėle, sp. rotatorium. 24 psl.+ 4 psl. viršelio. Su bažnytinės vyresnybės leidimu. Rinkinėlis skiriamas lietuvių katalikų tikybos skautų-čių reikalams. Tiražas: 250 egz. Išangos žodis ISS dvasios vadovo kun.dr.J.Vaišnoros.

Malda yra žmogaus kalba su Dievu. Viso pasaulio skautai, pripažindami vienokią ar kitokią formą išreikštą dievybę, dažnomis progonis rodo, kad jai savo jausmus. Lietuviai skautai per 30 savo gyvenimo metų neturėjo sukurtų nei daugiau maldų, nei, tuo labiau, atskiros rinkinio. Šį darbą atliko mūsų organizacijos bičiulis sktn.kun. Stasys Yla, pats surinkęs ir žymia dalimi sukūręs eilę visiskai naujų maldų ir jas įterpęs į savo didžiulės maldaknygės "Apsaugok Aukščiausias" rankraščio VI-ji leidimą. "Vyčio" korporacija, nujausdama, kad minėtą maldaknygę pasirodys tik po ilgesnio laiko, pasistengė jas patiekti sesėms ir broliams atskiru, dailiai išleistu (153 x 215 mm) leidinėliu. Skautų maldų tekstai - jautraus mūsų dvasios vadovo, kacetininko Kun. St.Ylos paruošti žodžiai - labai atitinka mūsų šių dienų reikalavimus ir gali būti nuoširdžiai skaitomi pamaldų ar skautišųjų užsiėmimų metu. Autoriui priklauso skautiška mūsų visų padėka.

Leidinėlis pasiūstas "Vyčio" korporacijos skyriams ir įgaliotiniams LAV-bėse, Čikagoje, Kanadoje, Australijoje ir kt.

Sukurusius lietuvišką - skautišką šeimą,

senj. EUGENIJ. BALSYTE
ir
sk.vyt. ALGI VALIŪNA

Nuoširdžiai sveikiname ir linkime, kad
mūsų obalsis lydėtų Jus per visą gyvenimą.

Akademiniš Skautų Sąjūdis,
Toronto skyr. Kanada

"Vytis" Nr. 11 - 12 (27-28)

Leidžia : Akademiniš Skautų Sąjūdis.

Redaktorius: Br.Kviklys, Resettlement Center, (1ha) Ludwigsburg, Germany.

Redaktoriaus pavaduotojas: Bronius Juodelis, 5601 so. Winchester Ave, Chicago 36 Ill.

Redakcinio kolektyvo nariai:

Skautų skyriaus redaktorė: Ema Pilmonaitė

Meninės dalies vedėjas: Laimutis Klimas.

Techn. Leidėjas: Gintautas Vėžys.

Ekspeditorius: Raimundas Mieželis.

Administracijos adresas: E.Vilkas, 11600 So. Lafayette Ave, Chicago 28, Ill. USA

Laikraščio atstovai kituose kraštuose:

Anglijoje: Dr. J.Yčas, 76 Rochdale Rd., Milnrowh, Lancs, England.

Australijoje: Vyt. Stasiškis, H.C. Scheyville, Via Riverstone, N.S.W. Australija.

Belgijoje: Kon. J. Dėdinas, 19 Rue des Recollets, Louvain, Belgique.

Italijoje: Al. Nekrašas, Via Corsica I, Roma (137) Italiija.

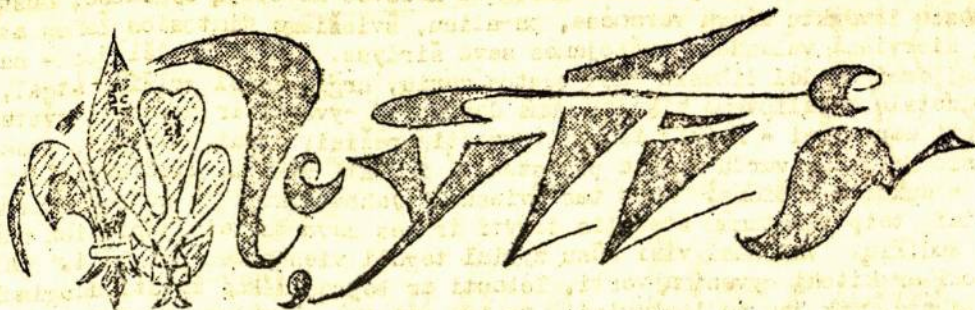
Kanadoje: Vyt. Kvedaras, 20 Leopold St. Toronto, Ontario, Canada.

Venecueloje: Aurelija Žalnierionaitė, Callo Anzoategue No. 53-I, Valencia-Edo.

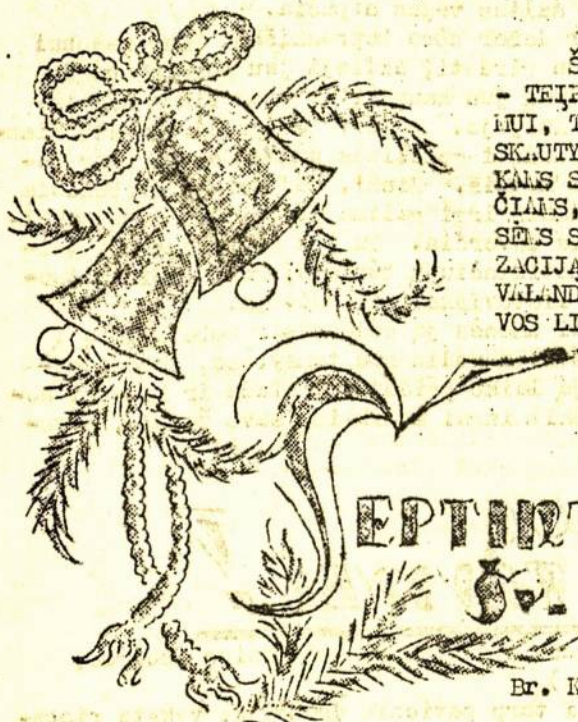
Carahobo, Venezuela.

Vokietijoje: John T. Gilun, Münsingen, DF Camp 3-2, Germany.

Atskiros numerio kaina - 25¢.

AKADEMINIO SKAUTŲ SĄJŪDŽIO LAIKRAŠTIS
NR. 11-12 (27-28) CHICAGO 1950 M. GRUODIS.

ŠV. KALĖDŲ ŠVENTĖS - KRISTAUS GIMIMO DIENA -
- TEIPRAŠYNA MŪSŲ DAREUS DIEVUI, TĖVINEI, ARTI-
MUI, TESUTEIKIA JĖGŲ MŪSŲ VADOVAMS - ĖMS VESTI
SKAUTYBĖ FRASINGAIS KELIAIS, TĖPADEDA AKADEMI-
KAIŠ SKAUTAIS - ĖLS, VYR. SESĖLS, BROLIAIS VY-
ČIAIS, JŪROS IR VISIŠIŠ KITIŠS BROLIAIS - SE-
SĖLS SUSIEBURI TREMTYJE Į VIENĄ DARNIĄ ORGANI-
ZACIJĄ, LES, KURIE TIKIŠ KRISTAUS GLIULI, NĖ
VALANDELEI NEPALESKIE VILTIES SUSILAUKEI LAIS-
VOS LIETUVOS.

BUDĖKLE!

AKADEMINIS SKAUTŲ SĄJŪDIS
"VYČIO" REDAKCIJA

SEPTINTOS ŠV. KALĖDOS TREMTYJE

Br. Kviklys

Išvarytas iš daugelio žmonių širdžių, iš pasaulį tvarkančių vyrų protų, iš valstybinio, ekonominio ir socialinio gyvenimo sričių, Kristus ir šiemet gimė tvartelyje, vargingose bakužėse, skurdžiuose miestų kvartaluose - ne palociuose, dangorėžiuose, turtingųjų namuose, nesgi čia nebus Jam užėigos. Jis atsiras ten, kur žiauraus Erodo kareiviai dienomis ir naktimis siaučia, kur mūsų tėvai, broliai, seserys, vargo grandinėmis surakinti, jau septinti metai kryžiaus kelius eina. Tik vienas Jis - šis šviesusis kūdikis, paguos juos didžiam varge, sustiprins skaistesnio rytojaus viltinį ir suteiks kantrybės gal dar didesnę ateities kančioms.

Kai ten, anapus sienos, kur upės krauju teka, susės per daug jau išretintos šeimos, kai likusi dar myva Motina apdūmos už karčią ašarą kartesni savo vaikų likimą, Ji atsinins ir mus - trentinius, kurie bedaliai, beprasniškai bastomės po svetinus kraštus, dirbdami svetimiesiems, nerasdami laimės svečiose šalyse, neprigydami kitų kraštų dirvose, it tas persodintas medis.

Tą Šventą Vakarą, kai laušime, deja, ne iš Lietuvos žemes užaugintų kviečių plotkelį, mes gal net apsiverksime, tik ne džiaugsno ašaromis. Verksime ne dėl savo vargo bei rūpesčių, tik skūsinės skaudžia dalia, kodėl Viešpats nesutrumpina mūsų tautos didžiojo bandymo dienų, kuris graso ištirauti mūsų tautą iš mirusiųjų knygų.

LIETUVOS
NACIONALINĖ
M. MAČYDO
BIBLIOTEKA

Reikia tad šia proga ieškoti stiprybės, būdų gyvasčiai išlaikyti. Visa tai mes galime rasti tuose pačiuose Lietuvos Laisvės kovotojų žygiuose, mūsų motučių ir sesių išverktų ašarų versmėse, pagaliau, šviežiame gintosios Žemės atnaujinime, kuri kiekviena valandėlę nešiojanės savo širdyse. Ar gi ne dėl jos - savosios žemės, argi ne dėl likusių mūsų tautos narių, argi ne dėl grįžimo atgal, kuriuo nė minutėlę nepaliovinė tikėjė, mums dar verta gyventi ir pavargti svetur? Bet gyventi dar mažai - reikia išmokti gyventi gražiai, dorai, šventai, prasmingai. Gimusio Kristaus vardu reikia pasistengti išmokti vykdyti didžiausią skautybės sūki - aukotis kitiems! Kaip tas šviesusis Jahovos kūdikis atėjo kitiems, netgi kanciai, taip turėtumėm stengtis daryti ir mes savo tautai, kuri tiek mažai turi kudių. Vadinasi visi mūsų žygiai tegali vien prasmingi būti. Gali dar vienoki ar kitoki gyvenimą vesti, lėbauti ar beprasmiškai žaisti daugianilijoniškos tautos, tik jau ne lietuviai. Ne tam esi tu pašauktas, ne tam tau gyvenimas ir sveikata duota. Tavo jėgos turi būti Lietuvos jėgos, tavo sveikata - tautos gyvastis, tavo kvėpavimas - laisvės kvėpavimas savajam kraštui, tavo uždavio ir turto nemaža dalis - kovai už pavergtos tautos laisvę.

Gal visa tai yra nemaža auka iš Tavo, bet ir nedaug, palyginus su kraujo ir gyvybės kaina, kurią kasdiena noka taviškiai, pasilikę Lietuvoje ar nutrenti į kraštus, iš kurių upės nebeatina - tik šaltas vėjas atpučia.

Mūsų kova už laisvę niekada nebuvo ir dabar nėra beprasmiška. Dar nesenai buvęs visiškai kurčias pasaulis jau pradeda girdėti, akieji jau gerokai regi, iki šiol buvę raiši žygiui į Rytus, šiandieną jau kaunasi ne vien tik "moralistais" ginklais priešbolševikiniam frontui Azijoje. O tu? Jeigu dar negali šiandien, mėlai broliai, sese, savo pečiais pralaužti geležinės uždangos, tai dar nereikia, kad to neištengsi rytoj ar kitais metais. Žinai, kad mažais darbais dideli geri darbai padaromi. Mažais beldimais irgi galima didelį triukšmą sukelti, juk maži gyvūneliai didžiausius akmenis išverčia. Tu juk gali pasakoti teisybės ir laisvės evangeliją didžiausiems netikintųjų būriams, gali didinti tautinį susipratimą tų lietuvių tarpe, kurie lietuviškai nebegalvoja.

Kristus atnešė pasaulin šviesą. Fikti žmonės ją uždengė ir nebeleidžia į ją žiūrėti mūsų tautai. Bet ji nezuvo - šviesa nedingsta tamsybėse, tebėra gyva. Ateis diena ir nukris uždanga, kuri ją laiko pridengus. Tada ir Kristui nebereiks ginti trentinio tvartelyje - Ji iškilmingai sutiksime savo žemėje, savoje pastogėje.

LIETUVAI TĖVYNEI

(Kelios mintys iš ASS Sydnėjaus skyriaus steigiamosios sueigos, įvykusios šių metų rugsėjo 10 d.)

"Lietuvių išeivių tarpe tesėsi ginčai tarp pavienių draugijų, vyksta rietenos tarp įvairių srovių ir partijų atskirų draugijų ribose. Smarkiai nukenčia dėl to visų bendras tikslas - Tėvynės vadavimo darbas. Mes neturėtumėm stovėti nuošaliai, kur gyvenimo momentas verčia įsimaišyti į mūsų išeivijos visuomeninį gyvenimą." (Fil.V.Stasiškis)

"Neturėtumėm pamiršti tų mūsų mažutelių... mūsų pareiga iškiepyti, perduoti tauriuosius mūsų tautos papročius, tradicijas, gryną kalbą, gražias dainas ir šokius priauganciai kartai". (E.Laurinaitienė)

"Pagrindinė sąlyga valstybei atkurti yra tautos branduolys etnografinėse sienose. Antras svarbus faktorius - pinigai. Ypatinai pasitarnautumėm Tėvynei, jei istengtume kiekvienas asmeniškai užsienyje uždirbti daug tu pinigų, kurie bus taip naudingi atsikuriančiai valstybei, taip palikusiems sesėms, broliams, kurie šiandien atlieka tiesioginę funkciją kovoje dėl laisvės. (J.Jurskis).

Jei manęs paklaustų, kuri yda labiausiai išigalėjusi pasaulyje, pasakyčiau - egoizmas!

Skautiškas paprotys kasdien padaryti po gerą darbą, siekia išrauti egoizmą iš skautų širdžių.

Lord Baden-Powell of Gilwell.

J. A. Vaičiūnionis

KALĖDŲ KELIAS

Nors purtintų tave šiaurys,
Kaip pavasarį žydinčią kriausę.
Tu eisi, kur mirksi toli žiburys,
Klajodama po naktį giliausia.

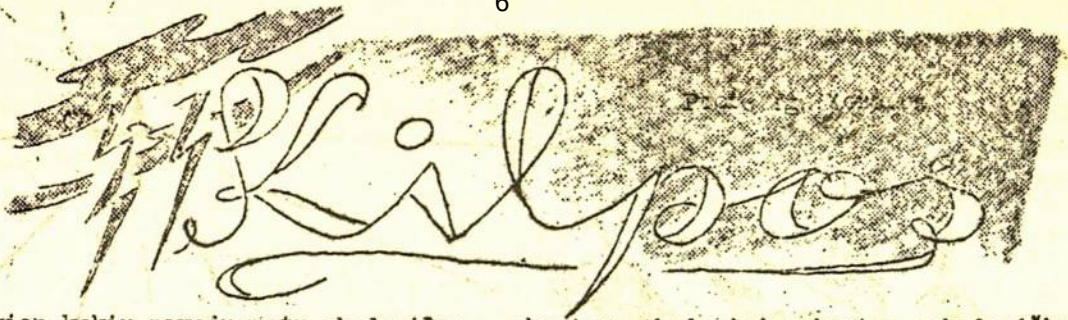
Ir pėdas ir rogių vėžes,
Kaip ragų puotos valiūgos,
Užpilstys sniegais ir užneš
Kalėdinės verkiančios pūgos.

Ir niekas, o nieks nesuseks,
Kai tyliai šventovėn įžengsi -
Ten rasi Bernelių lišias
Pas naujojo rytmečio slenkstį.

Pražydusios kriausės šaka
Balta, kaip Kalėdinės pusnys...
Pakilusi dangun auka
Sviesos vandenynus išjudins.

Tiktai nesustok pakelėj,
Kur žvaigždės netikros sužvarbo,-
Tada laukiamoji žvaigždė
Netrandys šėtoniško darbo.

Visvien kokių pavojų netu akademikas - skautas, akademinis skautas, akademiškas skautas turi ypač atsidėjęs patikrinti savo patirtis, nusistatymus, savo eitojo, einamojo, eisimojo kelio linkmę, posūkių, vingius.

Ir vistiek pat, iš kur tie pavojai bekiltų.

Ar tai būtų vidaus nesantaikų - nesusipratimų, ar asmeniškais sumetimais kilusių nepalaužiamų užsispyrimų, ar norų darnų darbą apardyti, kam paprašius, įkalbėjus, įtikinus - vertus.

Ar tai būtų noras išorės veiksmu saviems tikslams perimti jau kiek apipa-vidalintą judrų patikimos ateities jaunuolių susibūrimą, jaunuolių, radusių sau kelią bežaidžiant apsitrinti, gyvenimiškų žinių - patyrimų gauti, surimtėti - pa-traukti jau iš mažų dienų į save aki, neturint užpakalinės minties, einant tiesiu - atviru keliu visur, ir namie ir viešai, lauke-gatvėj, ir pavieniui, ir būreliais - būriais.

Visokie pavojai turėtų tik sustiprinti įsitikinusius seses-brolius. Pavojai tik grūdina - didina atspirtį, skaidina veiksmus - drąsos pridūda, gyvybingumą pažadina. Pavojai kelia pasitikėjimą savi, švelniai bekovojant dėl savųjų - saviškių minčių grynumo, dėl saviškių-savųjų veiksmų tikslingumo. Ne metu su-sijuosi, ne maišu pasiremsi.

Ne karščiuotis reik pavojų metu, bet šalta kauptis. Nepuldinėti botiks-liai, išsišokant. Šaltas protas, susilaikymas, pakanta, iš savo kelio, kaip pap-rastai, neiškrypimas, pavojaus nešėjus trando. Ir sukusintiems drąsa atslūgsta. Gavęs per nosį - trauk namo.

Ypač žemaičiams pavojaus metu šalto kraujo netruksta. Juo didesnis pavojus, juo jis šaltesnis. Ir tuo laimi dažniau, negu šokinėdamas - netydamasis, pykda-mas, panaudodamas gebėjimą bergėždžiai, dar pagrindiniam pavojaus akstinui neužė-jus.

Pavojų - kliūčių visuomet ir visur buvo. Kartais jų užplūsdavo ir iš vidaus ir iš išorės daugiau, kartais mažiau. Po pasaulį išsiblaškius, pavojingiau, spen-džiamas kilpas aptikus. Ką kiti, sako, darys, palauksiu. Ilgai nelaukiama to-kiahs atvejais. Kaupiamasi, galvojama, pasitariama. Jei kliūtys pramintą įpras-tą kelią suka į šalį, ar vingį daro tam pačiam tikslui siekti, dar netaip bloga. Bet, jei ir turėtus - patikrintus tikslus smarkiai imtų kas mėginti pagrindinai keisti, reik tuomet stabtelėti. Gerai pagalvoti, save patikrinti, kitų pasiklaus-ti, ir tik tuomet pasisukti iš eitojo kelio keičiamam tikslui siekti. Juo la-biau, jei tas kelias atrodė plačiai pramintas, tikslas daugelio pripažintas - išmėgintas ir, jei tau pačiam tik, tavo įsitikinimus sklandžiai be šiurkštumų gilino, ir jautels gerėjas - kylaš. Nesunku juk pačiam sau prisipažinti.

Būkim atsargūs. Arčiau kito laikykimės. Glauskinę gretas. Toliai ne-parduokime nei kelio - tako, nei, ypač, tikslo. Nieks neatnokės. Paskui tik pa-sijuoks, pasidavus. Ir tik pradžioj, kolei pavilios, g-usiais pažadais svaity-sis. Vėliau atstums. Persinetėlių aplamai nemėgstama. Nes jie, pasirodo, ant slidaus kelio bevaikščioja. Juk į visas puses galima slysti. Slidinejimas il-gam garbės nesuteikia. Ir paslydęs, greit pašok, sako, kad kas nepamatyto. Pa-tvarumas, jei ne tuoj, tai paskui tikrai savo atpildus duos. Nepageidaujama nė-tytis niekados. Jau nekalbant apie netymasi, kol laikinai tarp svetimų esame pasisklaide. Nei žmonių, nei aplinkybių dar gerai nesame pažinę. Kiaurai viską ižiūrėjus, pagalvojus - pasitarus, ne taip bepavojinga nuo savito, gal ir bloges-nio, kelio nukrypt. Savasis kelias įprastas, gal jis ir sunkesnis, bet permaty-tas. Kas nauja - iš pirmo žvilgsnio dažnai pasirodo patogu, naudinga. Bet reik ir turėto nemesti, tik stengtis jį gerinti, taikant naujovių pražangumą, ar aiš-kliai geresnius žingsnius.

Lavėjimas teikia pastovesnes išdavas už ūmaus ardymo - laužymo nelauktas staigmenas. Ir iš oglos iškritoš - pasilsėk.

Ypač tarp svetimųjų, kad ir palankių - žadančių, atsidūrus. Kad jų akies nenustotumei. Kad lengvabūdišiais nepalaikytų, kad mažais vaikais nepavadintų. Augę ir nebrendę.

Yra tokių, kuriems tai patiktų. Nenorėkim visiems įtikti, paskui pirštais badys. Nebūk per saldus - visi laižys, nebūk per kartus, visi spiaudys.

Be staigių posūkių - vingių, be spragčiojimų ir pro paties gyvenimo sukeltas kliūtis praeisime, ir pro statomus klastingus žabangus prakiūtinsime, ir užtekstinai toli nueisime. Bent jau neatsiliksim nuo kitų, nei jų norams labai priešindamos, nei jiems kelią pastodamos. Tegu tik kiti duoda ramybės. Tegu jie nors šiek tiek kūrta, bet tegu neardo. Ardyti lengviau, užtatai nereik ardomiems pasi-
duoti.

Šiandien pamažėli eikime sunkesniųjų kūrybos keliu, rytojui ir kitiems palikdami plėšriųjų einamąjį kelią.

L IETUVIŲ KATALIKŲ SKAUTŲ DVASIOS VADOVUI

Rašo Kun. J. Vaišnora, L.I.C.
FLSS Vyriausias Dvasios Vadovas

Girdžiu iš visų pusių FLSS Dvasios Vadovus besaukiančius duoti jiems nurodymų, patarimų, medžiagos jų darbe skautų eilėse. Būdamas toli nuo lietuvių Dvasios Vadovų ir negalėdamas asmeniškai susitikti, kad galėčiau bent dalinai jų pareidavimus ir prašymus patenkinti, bandysiu per "Vyčio" puslapius, kuriuos Redaktorius mielai sutiko užleisti, laikas nuo laiko prabilti į skautų Dvasios Vadovus, esančius visuose pasaulio kraštuose, tačiau visus vedamus vieno bendro troškimo ir noro - padėti skautiškajam, lietuviškajam, katalikiškajam jaunimui sielos ugdymo darbe.

Pilnai suprantu, kad intis Dvasios Vadovo pareigų skautų tarpe yra nelygus uždavinys. Daugumas šiandieninių skautų Dvasios Vadų nėra savo jaunystėje išėję skautiškos mokyklos. Beveik per 15 metų kunigai buvo visiškai išsijungę iš lietuvių skautų eilių. Todėl šiandien, kai reikia vadovauti lietuvių skautų religiniam - moraliniam ugdymo darbui, tasai darbas yra neaiškus ir nielotas, kaip ir pats Baden-Powellio skautiškasis judėjimas ir metodai.

Šiandien galima beveik apgailestauti, kad trentyje, kada ėmėsi steigti skautų vienetas, nebūvo pakankamai gerai parengtų vadų. Jaunimo susizavėjimas Baden-Powellio sistema sutraukė į skautų eiles būrius jaunimo, kuris laukė ir tikėjosi, kad jam bus nurodyta tolinesnio veikimo keliai ir gairės. Nevisada tie vadai, kurie ėmėsi skautams vadovauti, buvo pilnai išsiamoninę kas gi iš tikrųjų yra toji skautybė ir ko ji siekia. Atsitiko ne kartą, kad vadų asmeninis gyvenimas neatitiko skautybės idealus ir siekius. Jaunimas dvasiškai arba susidarė klaidingą pažiūrą į skautybę, kad tai esanti graži žodžių ir žaidimo sistema, nieko bendro neturinti su konkrečiu ir kasdieniniu gyvenimu. Su šitokia medžiaga šiandien skautų Dvasios Vadovai atsidūrė sunkioje būklėje, kada jie neparengti ir nepasirėmę, dvasinės vyresnybės paskirti, turėjo intis mažai pažįstamo darbo. Nepasakyčiau, kad per 4 trenties metus skautų Dvasios Vadovai eidami pagal savo išgales ir sugebėjimus gražias ir kilnias pareigas, būtų parodę daug entuzijazmo išsiamoninti į savo pašaukimo kilnų ir giliu pažinę skautybės esmę, sistemą ir metodus, kaip būtinus dalykus, kad jų darbas neštų gausių vaisių. Laikas bent dabar, kada antroje trenties fazėje mūsų jaunimas pabiro svetimųjų jūroje, daryti kas galima ir įvertinti skautybę ne tik kaip jaunimo auklėjimo sistemą, bet ir kaip nepamainomą kunigo apaštalavimo priemonę bei dirvą.

Pirmoji tad sąlyga, tiesiog būtinybė, Dvasios Vadovui, kuriam tenka apaštaliska ir kunigiška pareiga vadovauti skautų religiniam - moraliniam auklėjimui išsiamoninti savo pašaukimo kilnų.

Kiekvienas kunigas gyvena ne sau. Jo gyvenimas ir veikimas yra skirtas išimtinai vesti žmones prie Dievo. Tų žmonių jis turi ieškoti, juos patraukti, jiems vadovauti. Skautybė yra tiesiog pačios Apvaizdos duota dirva, į kurią kunigas gali ir turi pasėti Dievo sėklą. Kiekvienas kunigas, net ir nebūdamas paskirtas iš pareigos dirbti su skautais, jei jam bent kiek rūpi sielos, neišleis iš akių šios organizacijos ir stengsis ją panaudoti, kaip savo tiesioginio apaštalavimo dirvą. Per skautybę kunigas gali vykdyti gražiausią ir kilniausią kunigiškojo pašaukimo uždavinį - auklėti jaunimą. Vienas kunigas, mylįs jaunimą, kartą išsitare:

- Nieko nėra malonesnio, kaip auklėti jaunuolius. Vaikai jaučia dėkingumą ir moka ji pareikšti, kai tuo tarpu suaugusieji, kai jiems norima padaryti kas nors gero, nuo kunigo bėga.

Kiekvieno kunigo uždavinys, išplaukiąs iš jo pašaukimo, yra ugdyti žmogų - krikščionį. Vaiko metai ir jo pirmoji jaunystė dažnai yra lemianti šiame darbe. Kunigas turi įdomautis, pamilti ir panaudoti visa tai, kas padeda vaiką laimėti Kristui. Vaiko metai yra tasai laikas, kada kunigas gali lengviau prieiti prie vaiko sielos. Jei nebus laimėtas vaikas, suaugusio kunigas jau neberas savo darbo bare.

Vaiko sielos ugdymui yra daugybė kelių ir metodų. Jų tarpe skautybė užima žymią vietą.

Šio amžiaus pradžioje vienas žmogus - kariškis, kuris pagal savo pašaukimą, visai neatrodė tinkamas vaikų auklėjimui, išrado naują sistemą, kurią jis pavadino skautybe. Jis nebuvo katalikas, bet turėjo nepaprastą sielos kilumą, gilų tikėjimą ir gyvą meilę Kristui. Jei jis ir nepriklausė prie tikrosios Bažnyčios kūno, tai tikriausiai priklausė prie Bažnyčios dvasios. Jo sistema paplito visame pasaulyje. Tai nėra vienintelė jaunuolių auklėjimo sistema, bet yra viena iš geriausių. Skautybė patinka visiems, visų kraštų vaikams. Tas rodo, kad ji atitinka vaiko gyvą ir fantazijos pilnai prigimtį. Gal šioje sistemoje yra ir trūkumų bei klaidų, nors tik atgamtinės priemonės yra neklaidingos, tačiau skautybė atnešė vaisių, kurie pilnai patvirtina jos buvimą ir pasirinktąjį kelią. Skautybė yra žmogaus kūrinys, tad gali turėti savo trūkumų, kuriuos išmintingi pedagogai lengvai gali pataisyti, nes jie nėra esminiai. Kai kas skautybę neteisingai sutapdina su militarizmu, sportu, kūno kultūra ir pan. Tačiau kas kartą yra buvęs skautų stovykloje, galėjo įsitikinti, kad tokie priekaištai neturi pagrindo.

Antroji tad sąlyga, būtina kiekvienam Dvasios Vadovui - pažinti skautybės idėją, sistemą, metodus. Juk skautybė nėra vien tik uniformos, iškylos, sueigos, žaidimai, sportas. Skautybė yra pilnatinė auklėjimo sistema. Kad ji patrauktų ir laimėtų berniuką, turi būti gerai suprasta ir paaiškinta to, kuris ją berniukui perduoda. Pažinti skautybės sistemą nereikia būti genijum, bet vis tik reikia ją pažinti. Čia gali pasitarnauti Baden-Powello raštai, kuriuose yra mestos pagrindinės skautybės gairės. Be jų, kelių dešimtų metų laikotarpyje, yra parašyta nemaža knygų, kur yra sudėta ne vien tik teorija, bet ir gabių vadų patirtis.

Bent šiek tiek apsiskaičius, susipažinus su Baden-Powello raštais ir kita prieinama literatūra, liks antrasis skautybės pažinimo etapas - susipažinti su jos sistema ir metodais praktikoje. Bet kad prie to prieiti, reikia išsiaiškinti kai kuriuos skautybei daromas priekaištus, kurie nekartą atbaido kunigus nuo skautybės.

Nekartą iš kunigų pusės skautybei yra daromas priekaištas, kad ji yra gimusi protestantiškoje aplinkoje ir todėl remiantis vien tik gamtinėmis priemonėmis, nepakankamai iškeldama ir įvertindama atgamtinį pradžią. Šis priekaištas yra tiek tikras, kiek yra tikra, kad kunigas iš gamtinio žmogaus turi padaryti krikščionį, Dievo vaiką. Niekas juk nedraudžia ir nekliudo panaudoti gamtines priemones, kurias pasiūlo skautybė, aukštesnių idealų siekimui ir atgamtinio gyvenimo ugdymui. Visos gamtinės priemonės yra geros ir naudingos, nes jos kyla iš prigimties, kuri yra sutverta Dievo. Dvasios Vadovo pareiga - prie gausaus gamtinio elemento skautybeje prijungti atgamtinį. Šie du pasauliai, gamtinis ir atgamtinis, skautybeje puikiai derinasi. Netgi ugdant vien gamtinį pradžią, nejučiomis parengiamas kelias atgamtinei malonei ir Dievo veikimui. Galima drąsiai tvirtinti, kad per skautybę vaikas yra daug lengviau, beveik savaimingai, įvedamas į amžinybų vertybių pasaulį. Pėdsakai, kuriuos vaikas temina ir seka miške bei laukuose bei didelių pastangų nuveda jį prie Dievo. Patys žaidimas, kuriuo vaikas taip persiima

ir džiaugiasi, anksčiau ar vėliau įveda jį į tikrąjį džiaugsmą, kuris kyla iš Dievo malonės veikimo vaiko sieloje.

Šiandie kunigas turi į skautybę žiūrėti kaip į gyvenamojo momento aktualiją dėl dviejų dalykų. Pirmiausia skautybė mokina jaunuolius būti naudingais artimui. Šis dėsnius yra pagrindas šių dienų riteriškunui, beišnykstančiam žmonių tarpe. Tai yra pirmasis ir pagrindinis mūsų dienų auklėjimo uždavinys, kai, ypačiai po šio karo, žmonės yra pasinėrę vis į didesnę egoizmą ir nebepajeria savyje pajusti krikščioniškos artimo meilės. Antras dalykas kuo skautybė yra šiandie aktuali yra tas, kad ji ugdo vaiko kilumą, atsakomybės jausmą ir sąvystovumą. Tuo būdu skautybė gali ištraukti jaunimą iš šių dienų chaoso, į kurią yra atsidūrusi ypačiai miestų jaunuomenė, kuri savo pažiūras ir siekimus nustato pagal menkaverčius romanus bei žurnalus, kino ir radijo reklamas.

Geriau išsigilinus į skautybę, tuojau pastebėsime, kad tai yra Wilna ir tobulą auklėjimo sistema. Tai nėra vien naudingas laisvalaikio praleidimas, kuriam vaikas, kada nori, paskiria valandą kitą laiko. Skautybė yra gyvenimas ir gerų darbų grandinė. Skautas turi būti ir gyventi skautiškai. Skautybė siekia išugdyti tiek fizines, tiek dvasines vaiko galias: protą, valią, jausmus. Ji turi visus elementus, kad pilnai apvaldytų ir užintų vaiką, pradedant vidine formacija, baigiant poilsiu. Skautybėje yra visa, kas gali suinteresuoti vaiko fantaziją, širdį, poetinį nusiteikimą, dvasios polėkius, drąsą, pasiaukojimą.

Reikia išsiaiškinti dar vieną priekaištą skautybei. Esą ji kliudanti kitoms jaunimo, ypač katalikų, organizacijoms. Tikriausiai šios minties neturėjo nei patys skautybės steigėjas, nei dabartiniai jos vadai. Skautybė nori ir turi apimti tuos jaunuolius, kurie kitaip nepriklausytų jokiai organizacijai. Iš kitos pusės skautybės idealogija nė kiek nekliudo, kad geras skautas būtų pav. geras ateitininkas ar vytiėtis. Teorijoje atrodo viskas gerai ir suderinama. Tačiau casus belli prasideda tada, kai vaikai tapdami skautais, ima išstoti iš organizacijų, kurioms iki tol priklausė. Būna ir atvirkščiai, kada vienoje vietoje stipriai besireiškianti kita jaunimo organizacija, pavilioja į savo eiles daugelį skautų. Jei tai įvyksta, Dvasios Vadovas neturėtų per daug sielotis. Bažnyčioje yra, anot Kristaus pasakymo mansiones multae. Protingas kunigas vienu dalyku turėtų jaudintis ir sielotis, jeigu jaunimas patektų į avies kailiu prisidengusių vilkų narus, kurie jį atitrauktų nuo tikėjimo ir Bažnyčios. Geras kunigas turi atsižadėti savo palankumo tai ar kitai organizacijai. Jis, kaip kunigas, turi pakilti virš visų. Jam viena turi rūpėti, kad jaunimas nenuseitų ten, kur jis bus dvasiniai žalojamas. Savaine suprantama, kad besidžiaugdamas kitų laimėjimais ir pasisėkimais, skautų dvasios vadovas dės visas pastangas, kad jo vadovaujamas jaunimas pakiltų į atatinamas dvasines viršūnes.

Skautų Dvasios Vadovai turi ir patys nepamiršti ir oponentams iš katalikų eilių pabrėžti, kad Bažnyčia skautybės ne tik kad nėra pasmerkusi, bet dargi pagyrusi ir aprojavusi, kaip organizaciją tinkamą jaunuomenės auklėjimui ir dvasios formavimui. O tie, kurie skautus išvadina bedieviais ir patys jų vengia, bei kitiems pataria vengti ir nusigręžti nuo lietuviško ir katalikų tėvų jaunimo tik dėl to, kad jiems atrodo FLSS nepakankamai katalikiška, turėtų padaryti sąžinės sąskaitą ir pagalvoti, kas yra kaltas, kad toji organizacija nėra pagal jų supratimą aukštumoje katalikiškumo atžvilgiu. Jei kunigai žiūrės į šios organizacijos narius, kaip į posūnius, niekad jie patys nepasidarys tikrais sūnumis. Skautija galėtų dvasininkams pasakyti: In manibus tuis ors mea.

Tikrai ir katalikiškai galvojantis pasaulietis ir kunigas neižiūrės jokios tragedijos katalikybei, jei pasitaikys jaunimo perbėgimas iš vienos organizacijos į kitą. Svarbu, kad vienoje ir kitoje jaunuolis rautų tinkamą dvasinį auklėjimą. Jei jaunuolis pav. pereina iš skautų pas ateitininkus ir atvirkščiai, jis neišeina iš Tėvo namų, o tik pereina iš vieno kambario į kitą, pasilikdamas po tuo pačiu stogu ir sendamasis šilumos bei šviesos iš to paties dieviškojo židinio.

Būvimas lygiagrecių organizacijų yra organizaciniu pobūdžiu net naudingas, nes jaunimui leidžia pasirinkti jam labiau mėgiamą, kurioje jis randa daugiau naudos. Yra sveika ir pačioms organizacijoms, nes viena iš kitos gali mokytis ir gerbingai lenktyniauti bendrojo idealo siekime.

Skautybei daromas dar vienas priekaištas, kad joje nematyti stipriau pasireiš-

kiančio dvasinio prado. Bet čia bus kaltė ne skautybės sistemos, jos metodo, bet Dvasios Vadovų šaltumo, neveiklumo, keatsidėjimo savo kilniam pašaukimui. Tur yra daug meilės jaunimui, ten visos kliūtys ir visi sunkumai, kuriais dažnai nusiskundžiame, yra lengvai nugalini. Kas myli vaiko sielą (o ją ir Kristus labai myli), tas ras kelių ir būdų pakreipti jaunimą susibūrusį skautų eilėse tikruoju keliu. Norint sėkmingai atlikti apaštališką uždavinį skautų tarpe, reikia juos pažinti ir pamilti.

Skautybė turi savyje kažką viliojančio ir patraukiančio. Reikia tik kunigui – Dvasios Vadovui – pagyventi su vaikais savaitę kitą stovykloje, pantoje, miške ir jis pamatys, kad vaikai juo pasitiki, jį myli ir gerbia. Jis patirs, kaip tada lenova su jais bendrai melstis, kaip jo žodis yra priimamas ir vertinamas. tada Dvasios Vadovas bus tikras skautas.

Tuomai nenoriu pasakyti, kad Dvasios Vadovas turi ypačiai susipažinti su techniška skautybės puse. Tačiau bus labai naudinga, jei ir Dvasios Vadovas moka skautauti. Ir vargas jam, jei nieko neišmano apie skautų metodus. Iš kitos pusės Dvasios Vadovas niekad negali atstoti tuntininko ar draugininko ar skiltinininko. Skautų vienete jis yra jo širdis, kuri plaka tyliai, neįjuntamai. Jei širdis ima per daug belstis, rydytojas pasakytų, kad čia jau liga.

Taigi Dvasios Vadovas neturi kiltis į organizacinius ir techniškuosius vieneto reikalus. Juokinga būtų, jei jis intų nurodinėti, kaip reikia nešioti uniformą ar virti pietus. Tačiau jis turi pastabiai akimi viską sekti ir viską pamatyti kas gali būti naudinga pailiustruoti pamokslui ar vakarinio susikaupimo žodžiui. Skautybės pasisiekimo puslapis yra tame, kad joje patys vaikai auklėjasi ir auklėja savo draugus. Dvasios Vadovo pirmutinis rūpestis yra paruošti vaikus, o paskui leisti, kad jie jau patys veiktų. Vadai turi jausti savo atsakomybę ir būti savo vietoje.

Nebus mėčiama skautų tarpe toksai Dvasios Vadovas, kuris lyg uošvė, viską kritikuoja ir už viską barasi. Tokio Dvasios Vadovo figura bus vaikams nesimpatiška. Dvasios Vadovas turi būti visur, kur tik susiburia skautai, bet jo buvimas jų tarpe turi kelti šviesią nuotaiką, nealsinti ir nesunkinti. Vaikas turi jausti, kad kunigas yra jų tarpe ne kam kitam, kaip tik jų naudai. Jis turi jausti, kad gali į Dvasios Vadą visada laisvai ir atvirai kreiptis. O jei Dvasios Vadovas yra tikras Dievo vyras, kuris moka melstis ir šventai gyventi, tiek vadai, tiek eiliniai skautai pajus, kad jų tarpe yra Dievo atstovas ir atvaizdas.

Dvasios vadovas turi būti visų draugas ir įvertinti skautybėje draugiškumo dvasią. Kiekvienas jo berniukų yra jam draugas tikra to žodžio prasme. Draugiškumas turi reikštis ne glostymais ir glamonėjimais, ne saldinių dalinimu, bet tame, kad vienas kitan galėtų drąsiai pasižiūrėti į akis; pasikalbėti be varžymosi, vienas antra vadinti Tu. Vaikas turi pajusti tokį Dvasios Vadovo draugiškumą, kad galėtų drąsiai pasitikėti, atverti savo vidaus sunkenybes, savo abejones, laimėjimus. Dvasios Vadovas turi būti kiekvieno geriausias patarėjas, "žmogus, kuris mane supranta". Jis turi mokėti dalyvauti savo draugų vaikų džiaugsmuose, kada skamba nuo jaunų juoko miškai ir slėniai, kada prie laužo plešiamos jaunos gerklės, kada išdarinėjami nekalti pokštai. Visa tai vaiko gyvenime yra natūralu ir kilnu. Tame turi dalyvauti ir Dvasios Vadovas. Juk jis yra viso to kas gražu, nekalta ir kilnu palaikytojas ir atstovas.

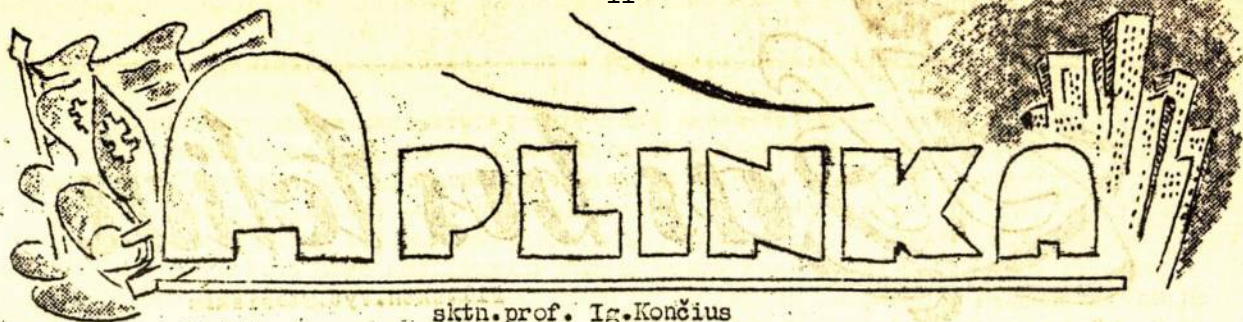
Šitaip suprantas draugiškumas yra ne kas kita, kaip paprastai ir nesudėtingu būdu įgyvendinta krikščionybė. Visa tai perima vaikų sielas ir atnesa daug daugiau naudos, negu ilgi ir nuobodūs pamokslai.

Taigi, pažinkime skautybės tiesą, o ji mus išvaduos iš daug sunkumų.

*
*
*

Skautizmas pasirodo sveiku protestu prieš tuos metodus, kuriuos vartoja dabartinis praktiškajame nihilizme paskendęs pasaulis.

Prof. St. Šalkauskis - "Skautai ir pasaulėžiūra".

APLINKA

sktn. prof. Ig. Končius

Ir visai Lietuviai tautai ir ypač jaunuomenei mūsų pastarieji dešimts metų padarė neapsakomus nuostolius. Lietuviai tautai padarytosios skriaudos niekuomet nebus atstatytos. Šiek tiek palengvinti tautos likimą galima, jei visi jos nariai, it vienas, kiauurai supratę nuoskaudas, imtusi atsidėję vieningai jos likimu rūpintis, jei visi laikytų pačios tautos likimą pirmuoju pagrindiniu rūpesčiu. Jei nebūtų jokių susiskirstymų, arba, jei nors tie susiskirstymai būtų bent antrojo vietoj laikomi – taptų anbraeilu reikalu, tuomet būtų tikros vilties atkelti savo tautą ant kojų.

Tačiau, kaip ten bebūtų, pats pirmasis dalykas yra patiems nepašlieti – turėti tvirtą pagrindą.

Dešimtis metų dar ne visiškai apsipavidalinusių asmenį turėjo ypač smarkiai paveikti. Nereik čia kartoti tą kelią, kuriuo jaunuomenė per tą dešimtį metų turėjo eiti. Ir paaugę, tvirtos valios vyrai, dažnai matai, neislaikė, pašlijo, ėmė plūduriuoti ir silpnai tėkmei pavandeniui. Tokius sunku sulaikyti, jei jie patys neima stengtis pajauti po kojomis pagrindą, jei jie patys nepagauna savo gyvenimo tikslo ar nesugeba tą tikslą susidaryti.

Juo labiau jaunuomenei. Nedorai kintęs gyvenimas, betikslis gyvenimo aplinka, stoka rūpesčių dėl pragyvenimo; – juk viską davė, arba beveik viską. O aplink tuštumo, tiesiog papiktinimų tiek ir tiek.

Tik atsisukus atgal, kuoryškiausiai prieš akis stojasi tik ką išgyventos praeitės vaizdai. Tad tie vaizdai šios dienos mūsų darbui ir darbams, visam gyvenimo tikslui ir pačiam gyvenimui turi sudaryti kelio gaires.

Ne akademikams reik apie tai kalbėti. Jiems tai aišku. Jie turi visiškai sąmoningai išsijausti į save ir atskirti reikiamąją tikrovę nuo aplink stebimosios tikrovės.

Kas nenustojo valios – ištvermės, arba kas jos visiškai neiškliabinio, tai pirma gali atsipeikėti nuo žiaurios praeities ir žiūrėti į savo ateitį atviromis akimis. O mūsų ateitis – mūsų tautos ateitis.

ASS turi atrinkti iš savo tarpo pavandeniui be valios plaukiančius nuo dar toj nuožnioj tėkmėj besidairančius, ar neris šiaudelio išsikibti. Tokių ieškokime. Išlaipinkime juos iš nelento gyvenimo suterštos tėkmės. Purvelis nuo jų ne sunkiai atkris, jis nėra isisiurbęs iki kaulo, jis nėra išmirkinęs jo, tik rūbelį palietęs, jis nėra primirkdęs nebeišgarinamų svaigalų. Tokių raskime. Tegu jie imasi darbo greta sveikelesnių, netaip pveiktųjų, gyvybingesniųjų.

Negražu, sako, atstumti. Čia ne atstuminas, bet tikrinimas savo eilių. Nebėra, nebesirodo, nebesiskelbia. Paraginimų buvo daroma. Gal ir dar padaryti. Kad sąžinė būtų rami, dar kartą išpėti.

Žinoma, juo daugiau, tuo geriau. Bet ne dideli sąrašai nuveikia, o būrelis dirbančiųjų, besirūpinančių ir savimi, ir savo prieaugliu, ir tautos likimu.

Visų nebesuvaikysį jei jie patys nepasirodys. Ir besiperšančius visais laikais patikrinama.

Gyvenimas iškėlė daug tokių įvykių, kurie patraukia kartais veltui, bet dažniausiai ne pažadus.

Reik jaukaus susiburimo, atvirai kalbančio, skaisčiai galvojančio. Tik čia bus tikrasis darbas. Tik taip tebus sustiprintas ASS vilčių – tikslų įgyvendinimo kelias.

Aplinka isiurbia.

Lais bus teliau

Fil.sktn.Vyt.Stasiškis

Šis baimingas klausimas kyla stebint dabartinį mūsų skautavimą, atsidūrusi kritiškoje persiorganizavimo fazėje. Bandykime, kiek galėdami objektingiau, subalansuoti padėti, ir pasidaryti vienokias ar kitokias išvadas.

Teoretiniškai, mūsų organizacija stovi neblogai. Turime S-gos Pirmiją su Taryba, turime Broliją ir Seseriją su jų valdomaisiais organais; turime rajonus su Vadeivomis prieky, turime tuntus, turime... O ką gi turime iš tikrųjų?

Stai, ta realybė yra tamsesnė. Mes beveik neturime to, kas yra mums svarbiausia - neturime vilkiukų-paukštyčių ir skautų-čių amžiaus narių. Jų turėjome pakankamai, mūsų masei tebegyvenant DP stovyklose. Jie išemigravo, bet emigraciniuose vienetuose jų mažai tesirodo. Daugiau matomi tie ir tos, kuriems jau laikas ne tik stovyklos, bet šeimos lauželių kurti... Gera, kad jie nepameta ryšio su skautybe, bet dabartinė padėtis šiurpiai primena mohikanų giminės likimą... O to galėtų ir nebūti, nes turime vadovybę, turime daug vadų ir vadovių. O kur jie?

Vienas mums visiems gerai žinomas nusipelnęs mūsų, laisvės kovų karininkas, trenties metu kreipusis į jį jo turimu generolo laipsniu, atsakė: "Koks aš generolas, jei aš dabar neturiu karių." Atrodo, kad daug mūsų vadų bei vadovių neturi to realybės pajautimo, kaip čia minėtasis karininkas.

Pastaruoju metu pasklidusios žinios apie nesutarimus bei nesklandumus tarpų asmenų, kurie stovi mūsų skautybės viršūnėje, nelemia nieko gera nei sąjūdžiui, nei tiems asmenims.

Pirmiausia, turime atsiminti, kad Pasaulio Lietuvių Skautų Sąjunga yra tik moraliniu autoritetu pagrįsta organizacija. Jos nepripažįsta nei pasauliniai skautybės centrai (Tarp. Skautų Biuras ir Pasaul. Skautų Biuras) - bent formaliai, nei ja saugo kurios nors rūšies pašalinis autoritetas. PLSS gali būti gyva tik tiek, kiek jos vadovybėje bus asmenų, kurie savo moraliniu lygiu, savo skautiškumo aukštumu, savo pasišventimu skautybės idėjai ir ir jos išlaikymui mūsų jaunimo tarpe švies neužtemdomu pavyzdžiu po visą pasaulį pasklidusiam mūsų skautiškajam jaunimui ir jo vadovams. PLSS bus gyveniniška tik tiek, kiek ji savo veikla sugebės pagauti jaunimo vaizduotę bei polėkius ir juos išnaudoti savo tikslui siekti - auklėti jaunimą gerais krikščionimis, gerais Lietuvos piliečiais ir naudingais žmonijos nariais. Iš PLSS vadovybės to laukė ir laukia žemesnieji vadai ir vadovės - laukia nurodymų, patarimų, pabrąsinimo, pavyzdžio. Laukia, bet nesulaukia.

Jos negalima už tai kaltinti. Beveik visi jos nariai atsidūrė USA, kur gyvenimas yra kietas ir išspaudžia iš žmogaus visas jėgas, o ypač iš natūralio. Turime pilnai suprasti, kad jau pasibaigė tas mūsų veiklos laikotarpis, kai įvairūs mūsų skautybės vadovai bei pareigūnai naudojos vienokiomis ar kitokiomis lengvatomis ir parama. Jie negali daug laiko skirti skautybei, nes kietas gyvenimas reikalauja daug energijos skirti elementariausiems reikalams tenkinti.

O vistik, PLSS vadovybės negalima ir visai išteisinti. Nepalaujamai besikartojančios žinios apie nuomonių skirtumus ir nesutarimus, kartu su vadovų jūntama ryšio su centru stoka rodo, kad energijos dar yra, bet ji sunaudojama ne kurybai, ne skautybės labui. Tai yra labai skaudi prielaida, bet, deja, nematyti duomenų, leidžiančių spėti ją esant nepagrįsta. Dūtų labai džiugus mūsų skautiškojo gyvenimo įvykis, jei artimu laiku galėtume patirti apie šios padėties pasikeitimą ir apčiuopiamus PLSS vadovybės veiksmingumo įrodymus.

Gyvenimas rodo, kad dabar, lygiai kaip ir atsikūrimo laikotarpiu 1945-46 metais, tikrasis skautiškosios veiklos variklis yra jaunesnieji vadovai, turį dar pakankamai entuziazmo ir skautiškosios dvasios pasišvesti idėjos gyvendinimui, nesivaikydami asmeninės garbės ir tuščių ambicijų. Jauni entuziastai ir pasiryžėliai leidžia "Skautų Aidą", tokie patys dirba draugovėse, būreliuose ir tuntuose. Ne visi jaunieji dirba, nevysi senieji pasyvūs, bet, vistik, jaunųjų daugiau sia judančiųjų tarpe.

Mūsų kariuomenės kautynių statute buvo pasakyta, kad, nesant vireshio viršininko, kiekvienas karys turi imtis iniciatyvos kritišku metu. Tas pats tinka ir mums. Gyvename kritišką tremties metą. Nežinome kuris mūsų galės likti mūsų organizacijos eilėse; net nežinome ar galės aktyvūs likti tie mūsų vadai, kurie buvo išrinkti ir vadovavo sąjūdžiui DP stovyklų laikotarpiu. Nežinome ar gyvenimas patvirtins mūsų nusistatymą turėti vieną centrą, tėgų ir labai palaidai mus tęjungianti. Tuo tarpu, laikas bėga ir jo bangos iš jaunųjų sąmonės skalauja tuos lietuviškumo deinančius, kurie joje užsiliko gyvenant tremties stovyklose.

Tuo tarpu, reikia atsikratyti pasyvumo, likusio belaukiant "nurodymų iš aukščiau". Ačiu Dievui, tremties metu Sąjungoje išaugo gražus jaunų, energingų vadovų ir vadovių derlius. Jie žino lietuviškos skautybės pagrindus, jie turi noro dirbti. Gal tas veikimas, neturint veiklaus centro, nebus visur vienodas, gal bus klaidų, gal jis nebus atžymėtas vyresniškumo laipsniams ir pasižymėjimo ženkliams gauti, bet bus dirbama. Dabar, besidairant į pasyvius "vyresnius" ar "labiau patyrusius" vadovus-es, laukiant jų nurodymų ar iniciatyvos, žūsta brangus laikas, o kartu skautybei žūsta daug gražaus mūsų jaunimo.

Imkime skautiškojo partizaninio veikimo, tada ir ateities perspektyvos nebus baisios. Pirmosios eilės garbingai rezervuotos stud. skautams ir vytičiams!

Mieliems "Vyčio" skaitytojams

"Vytis" buvo pradėtas leisti 1948 m. pabaigoje, dar Vokietijoje, kaip o paties vardo korporacijos, gyvuojančios jau trečią dešimtmetį, biuletenis. Ilgainiui jis išaugo į Akademinių Skautų Sąjūdžio organą. Persikėlus į JAV-bes, senasis laikraščio vardas nebetinka, nes čia jau nuo seno kitos lietuviškos organizacijos leidžiamas žurnalas tuo pačiu vardu. Taigi ir "Vyčio" leidėjai, norėdami išvengti neaiškumų, pradedant 1951 m. nutarė pakeisti laikraščio pavadinimą: senkančiais metais "VYTIS" išeis "MŪSŲ VYČIO" vardu. Šiaip jau nelabai daug kas bus pakeista: ir redaktorius, ir redakcijos kolektyvas pasilieka tie patys. Tas pats ir leidėjas. Gal būt tik redakcija, atsižvelgdama į skaitytojų pageidavimus, ir į tai, kad šiuo metu nei PLSS Pirmija, nei LS Šeserija, nei LS Brolija neturi vadų bei vadovių organo, stengsis patiekti daugiau medžiagos, kuri būtų idomi netiktai akademikams skautams-ams, bet ir visiems mūsų vadams - vadovėms, vyr. skautams, vyčiams, jūros skautams. Šia proga dar kartą maloniai kviečiame visus ir visas parenti "Mūsų Vyti" rašiniiais, prenumerata, aukomis. Tikėkime, kad "Mūsų Vytis" panašų virs netiktai akademikų skautų-čių, bet ir visų mūsų vadovų-vių organu.

Ir "Mūsų Vyčio" skiltys, kaip ir "Vyčio", bus atviros visiems tiems, kurie norės pasisakyti jiems rūpimais skautų-čių organizacijos klausimais. Stengsimės ir toliau toleruoti rašinius tų brolių-sėsių, kurie kels naujas problemas, nors kartais redakcija bei leidėjai su tomis nuomonėmis ir nesutiktų. Tikėkime, kad toleruodami vieni kitus, kad retkarčiais kiek skirtingus įsitikinimus, pasieksime mūsų organizacijoje vienybės ir ypač taip reikalingo aiškumo, sugyvenimo. (Juk po broliško išsiaiškinimo visada seka sutarimas).

Šiandien dar nieko negalime žadėti, kaip mes būsimė dažnūs. Jeigu per mėnesį ir nepajėgsime išleisti vieno numerio, tai per du mėnesius, rodosi vieną išleisime tikrai. Bet ir tai priklaūs nuo mūsų gyvenimo sąlygų, nuo tarptautinės padėties ir daugelio kitų aplinkybių. Tikėkime betgi, kad Dievui padedant, remiant visiems broliams-sesėms, nugalėsime visus sunkumus. O geros valios rėmėjų palėg gva atsiranda. Šia proga tebūna leista padėkoti dabartiniam faktiškajam "Vyčio" leidėjui - Čikagos skyriui, kuris beveik vienas padengia spausdinimo išlaidas, o paskutiniu laiku netgi šiam reikalui, kiek parentas kitų, nupirko "Vyčiui" nuosavą spausdinimo priemonę - 92 dolerių vertės sukamą rotatorių. Tikėkime, kad netoli-moje ateityje susiras ir daugiau rėmėjų, kurie padės skautiškajai spaudai tobulėti, augti ir plėstis.

Akademiniis Skautų Sąjūdis

BESIURASCIAUJIE

Sktn.Sof.Stasiškienė
Australija

NOTERS UZDAVINIAI TREITYJE

Esame išblaškytos po platųjį pasaulį, bet tik tam, kad galėtume grįžti į savo senąją tėvynę. Čia mums tik laikina pastogė. Kokia ji keista ir neįprasta. Dabar pas mus, Australijoje, žiema. Daug lyja, oras kartais primena Lietuvos spalį ar lapkritį. Bet vos švystelėjo saulė, jau mesk apsiausta, jau šilta, o tik ženk porą žingsnių į pavėsį, ir vėl šalta. Aplinka tokia pat, kaip ir vasarą, tik daugiau žalumos, net ir medžiai žydi. Taigi, Australiška žiema. Kur po kojomis girgždas sniegas, kur pastogėse kabančios ledinės žvakės, kur gėlėmis šalčio išrašyti langų stiklai? Kaip tremtinys to viso pasigenda šiame krašte!

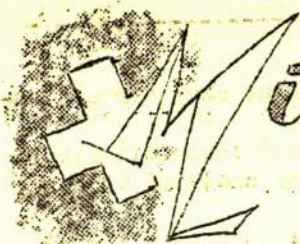
Trakis žiema, ateis pavasaris, bet jo nepasitiks giesmininkai, paukšteliai, nes ju čia nėra. Ir pievos nepasipuos kvapiais žiedais. Pievų žolė ilga, šiurkšti, tik kur ne kur prasiskverbia žiedelis, žiūri į karštąją saulutę. Žolė aukšta, net iki pažastų, tai nėra malonumo per ją bristi, nes gali ir gyvaciukę sumindyti. Tai ne Lietuvos pievos, traukte traukiančios bėgti ir išsitiesti tarp žydinčių, kvapių kanyų ir ramunių. Ilgu čia be lietuviško Sekminių berželio! Iaciau jį mieste prie namo, tarp dekoratyvių krūmų ir medelių auganti. Matyti per karštąjį čia, nes toks suvargęs atrodo, bet kartu ir toks mielas, toks savas.

Svetima aplinka, svetimi ir žmonės, sunku mums juos suprasti, bet sunku ir jiems mus. Jiems keista, kodėl mes taip prisirišę prie savos žemės, prie savų papročių. Nesigėdykime to, o dar ir jiems įdiekime savos kultūros bei papročių.

Ypač nepamirškime savo vaikučių. Jie arba labai mažai, arba ir nieko neturi atminti iš Lietuvos. Kas nors iš Lietuvos tebūna lyg priedas prie rytmetinės ir vakarinės maldos mūsų vaikučiams. Keista, kai 8-9 metų vaikutis nežino, kas yra Nemunas, kas yra Kaunas. Tai didi tėvų nuodėmė. Tegų ir nemanytų namo grįžti, bet vaikas apie savo gimtąjį kraštą turi bent kiek žinoti. Tetampa Lietuva ir jų samonėje lyg kokia šventovė, kuri yra taip brangi ir miela mums. Grįžus, naująjį gyvenimą teks kurti ant griuvėsių, bet tai bus savame krašte ir su savaisiais. Ir vaikus turime tam paruošti. Tai turime jau dabar pradėti, nors mūsų troškimas išvysti savąjį kraštą išsipildys tik gal už 10 metų. Pradžioje ir materialiai negalėsime duoti to, ką kiti, likę emigracijoje. Juk viskas bus nualinta, nuniokiota. Mes, vyresnieji, gal jau nematysime patogaus gyvenimo, mūsų giesmė gal jau bus sugiedota. Bet mes turime kurti gyvenimą savo vaikams. Jau dabar mes turime tam ruoštis. Mūsų vaikai turi gerai mokėti lietuviškai kalbėti, skaityti ir rašyti. Tai mūsų, mielos mąnytės, pareiga. Lietuviškų mokyklų nebeturime, o jei ir turime, tai ne visur. Taigi, mok ykime "prie ratelio", o tam reikalui laiko turime rasti. Sunkiau mišrioje šeimoje, kur vyras net nesugeba išmokyti žmonos lietuviškai kalbėti, nekalbant jau apie vaikus.

Galima suprasti mūsų jaunimą, išblaškytą po platųjį pasaulį, kada susiranda kitos tautybės gyvenimo draugą-e. Širdis nežiuri nei tautybės, nei tikybos, nei amžiaus. Jei jau taip buvo lenta, tai tokių, jei ir grįš namo, laukia ypatingi sunkumai. Nes marčionis ir žentams "iš už vartų" bus sunku prigyti ant mūsų tėvynės griuvėsių. Norint išvengti mišrių vedybų, skautų-čių vienetai (ypač vyresniųjų) galėtų "žaisti piršlių žaidimą". Ypač tai pravartų Australijoje, kur tokie dideli atstumai (keliasdesimt mylių skaitoma arti). Žmonės suartina bendri darbai, bendri rūpesčiai.

(.Tęsinys 199 pusl.)

ŪSU SESĖS AUSTRALIJOS LIGONINĖSE

LAISKAS IŠ PIETŲ KONTINENTO

Pradėjau neįprastą fizinį darbą ligoninėje. Pradžioje buvau lyg nusiminusi, bet nudžiugau suradusi jau anksčiau čia atvykusią sesę D. Sėse buvo optimistė, kaip pridera gerai skautėi, o bėto, gan gerai mokėjo anglų kalbą. Jai pradžia buvo daug sunkesnė. Rodos anglų kalbos mokiausi, bet australiškai suprasti nepajėgiau. Na, bet ką padarysi, reikėjo pradėti darbą.

Vieną rytą, "pasipuošusi" ligoninės tarnaitės uniforma, sunkiais ir nėdraisiais žingsniais nukeliavau paskirtan barakan (čia ligoninė susideda iš eilės barakų). Įėjau ir griaudu pasidarė: didelis, niūrus kambarys su 30-čia lovų, iš visu pusių ligonys kosti, kranksi tarytum krankliai. Džiovininkai. Pasitiko žilaplauke rinto, bet malonaus veido vyresnioji sesuo, ir paaiškino, ką ir kaip turiau daryti. Daug ji mane klausinėjo, daug pasakojo, bet aš tik trečdali supratau ir daviau trumpus atsakymus: "Yes" arba "no". Nors žinau, kad skautė turi būti kantri, bet tuomet jutau, kad pritrūskančios beklaušyti ilgus šnėkos. Greit susiorientavusi kvailoje padėtyje, paklausiau, ar ji negalėtų su manim kalbėti angliškai, nes australų kalba man sunkiai suprantama. Ji buvo mandagi, nusi juokė saldžiu australišku juoku ir nutilo, bet dar ir dabar dažnai prisimena tą mano prašymą.

Pradžią buvo sunki. Dirbau viena tarp australių, nes sesė D. dirbo kitame barake ir susitikdavome tik pertraukų metu. Darbas neįprastas ir naujas: visokie puodai, o kartais ir su aštresniu kvapu, tvarkymai, lavonų plovimai - įėjo į mūsų darbo planą. Labiausiai įgrisdavo lovų klojimas, kuriuo buvo pradėdama diena, tarsi rytmetinė malda. Bet žmones greit prie visko pripranta ir šiandien lovų klojimas - pasnėkesių valandėlė, o lavonus plaunam dainuodamos ir kartais drauge su australėm sakom: "amžina atilsį, numirė varšelis, bet ir darbo sumažėjo".

Australija skyriasi nuo Europos žemyno ne tik augmenija, gyvūnija, bet ir žmonių būdu bei papročiais. Žmonės čia savotiškai ir mums kartais nesuprantami. Daugumoje moka tik vieną savo kalbą ir jų idomiausią gyvenimo dalį sudaro arklių ir šunų lenktynės, paskui - golfas, krocketas ir kitos sporto šakos. Sparčiai pasireiškia ir "gerimo sporte" ir nėra kuų stebėtis, jei matai gražiai apsirengusią damą ar vyrą bemiegančius gatvėje.... Žadinti nevalia, nes tai poilsis ir praeiviai nekreipia dėmesio. Mums buvo pradžioje tas keista ir neįprasta.

Kas rytą, eidamos su sėse D. darban, turėjome eiti pro šali pacientų, kurie visad jausdavo reikala mus sveikinti ir kalbinti. Matyt, norėjo nuotaikas praskaidrinti ir išsiblaškyti iš niego, nes paprastai pačios nebūdavom tikros, ar mes einam, ar dar tebeniegam. Kiti norėjo parodyti draugiškumą.

Ir taip, kas miela rytą jie mus sveikino:

"Good morning! How are you? How do you like Australia?"

Sesė D. visada mandagiai atsakydavo, bet apie "laikiną" Australijos vis nutylėdavo.

Vieną kartą ateina pas mane sesė D. ir sakė:

- Klausyk, man jau nusibodo tie jų sveikinimai. Kaip reikia tuo atsikratyti?

- Jai irgi atsibodo, - trumpai atsakiau.

Bet ką turime daryti? Gerai būtų eiti kitu keliu, kad išvengti to rytinio sveikinimo, - sakau, - bet juk nėra kito kelio!

- Palauk, rytoj aš jų paklausiu, kaip jie "laikina" tą savo Australiją.

Taip susitarusios, nekantriai laukėm rytojaus.

Kitą rytą skuban patenkintos darban. Staiga vienas ligonis sako:

- Morning nurses!

Sesė D., nieko nekaukdama, sako:

- Morning! How do you like Australia?

Pacientų veidai surintėjo ir akyse blikstėlėjo nustebinamas netikėtu klausimu. Vienam, kiek sesė D. pastebėjo, net akys ant kaktos išlipo ir visi papliupo juokais. Suprato mūsų mintis ir nuo to ryto daugiau niekad mūsų nebeklauso kaip mes

"laikinas" jų kraštą.

Bėgo diena po dienos, savaitė po savaitės, o mes tęsėm ramiai savo darbą slaugydamos ligonius.

Sesės žino kas tai yra dirbti ligoninėje, bet broliams nemėginsiu aiškinti, nes vistiek bus veltui. Supras tik tie, kuriems pažįstami balti chalatai ar vaisiais kvepianti ligoninės lova.

Vieną dieną ateina sesė D. lyg truputį nusiminus ir sako:

- Blogai, prigriebė mane.

- Kas atsitiko, - puoliau klausti. - Nebent lavoną šiandien teko plauti?

- Ne, - trumpai atsakė sesė. - Lavonas tai tik vieni juokai, bet esu paskirta nakties tarnybai, kuri tęsis visą mėnesį. Čia tai jau ne juokai. Milijonus gyvų bakterijų per naktį reiks praryti!

- Nenusimink, - raminau ir kartu juokiausi.

Sesė D. riestokai pakraipė galvą ir rintai tarė:

- Išlaikiau skautiškuosius kantrumo egzaminus dienos tarnyboje. Kartais, žinoma teko susikeikti, bet negarsiai, o tik mintyse. Pasitaike ir garsiai kai kada, bet kai lietuviškai niekas nesupranta, tai kiekvienas įprastu malonumu nusišypsodavo ir priimdavo už gera. Bet dabar, nakties tarnyboje, manau, krisiu ir neišlaikysiu.

- Laikyk, sesė, kiek gali, - pajukavau.

- Tu nesijuok, - prabilo pyktelėjusi sesė, - nes po manęs ateis ir tau eilė.

- Žinoma ateis, bet kol ateis, tai gal nebedirbsiu čia, - kiek susijaudinusi, bet juokaudama atsakiau.

- Matysiu, matysiu, - tarė sesė D. kiek susirūpinusiu veidu. - Aš po nakties tarnybos tai tikrai iš čia išeisiu ar pabėgsiu, bet Tu, manau, tai dirbsi iki kontrakto pabaigos, o gal dar ilgiau. Tu per daug lėta ir nenorėsi kur nors pajū-dėti. Sakysi: apsipratau, o ir kitur bus tas pats, nesvarbu, nors TEC bakterijos ir lizdus suks plaučiuose.

- Aš žinau tave, - tarė lyg ironizuodama, lyg pasipiktinusi sesė D.

- Prasidėjo sesės nakties tarnyba. Buvo nelengva, o drauge ir nejauku visai vienai su trisdešimčia ligonių. O, jei Dieve neduok, kuris sugalvotų numirti! Ir kiek tektų darbo vargšei slaugei. Buvo tai rugpiūčio mėnuo. Australijoje žiema ir naktį neprošali lietuviški kailiniai.

Sutinku po pirmos darbo nakties sesę ir klausiu:

- Kaip tau sekėsi? Ar sunku, ar daug darbo?

Buvo įdomu ir man žinoti darbo tvarka, kad nereiktų vėliau drebėti.

Sesė buvo pablyškusi, numetusi keletą svarų svorio, sušalusi ir išallusi. Gerokas nuovargis spindėjo jos akyse.

- Pavargusi esu. Numirti negalima. Amžinai nešiok visokius vaistus, nes tai vienas baisiai koso, tai kitas nemiega, trečiam galva skauda ir t.t. Ir dar tas vėjas kaip pašėlęs barbena į langus, daužo duris ir atrodo, tarytum, vaidenasi.

Sąiga sesės veidas nušvito, nuovargis dingo iš akių, o lūpos pasipuošė šypseną.

- Žinai, dar vienas įdomus dalykas yra australų tarpe: pasirodo australai geria arbatą ne tik dieną, bet ir vidurnaktį.

Vos tik vakar nuėjau darban, atėjo ta storoji sesuo ir davė nurodymus ką ir kaip turiau daryti naktį. Vaistų dalinimas ir ligonių priežiūra buvo tik antraeilis dalykas, bet svarbiausia tai 4 val. iš ryto nepamiršti išvirti ir paduoti arbatą.

Išpūčiau akis ir manydama, kad klaidingai supratau, paklausiau dar kartą. Sesuo parodė man sąrašą ir tą patį dar atydziau vėl pakartojo pabrėždama "cup of tea". Negalėjau ramiai to nustebimo pergyventi, bet nusprendžiau įsakymą vykdyti. Pagaliau, kas man darbo, jei taip sako, darysiu. Visa naktį galvojau ir kankinausi, kaip reikės man žadinti iš miego ligonius ir kviesti arbatai.

Na, artėjant ketvirtai valandai, pradėjau virti arbatą. Sudėjus visus puodus dar ilgai galvojau, kaip reikia paduoti. Bet, pagaliau, nusprendžiau eiti. Prožektoriaus šviesa apšviestama keliąėjau nedrąsiai barakan. Baimingai, bet tvirtu balsu toniaus pirman pasitaikiusiam: - Arbata... ir laukiau pikto smūgio. Bet ne. Ligonis pravėrė akis ir pamatęs arbatą nusišypsojo ir padėkojo. Taip sėkmingai išdalinau visiems vidurnakčio arbatą.

Taip prabėgo sesės nakties tarnyba. Kiek vėliau ištiko ir mane tokia pat nelaimė. Jai buvo lengviau ir viskas žinoma, nes pirmuosius ledus pralaužė sesė D.

Sesė D. grįžusi dienos tarnybon pradėjo bijoti dirbti su džiovintais. Štai vieną dieną ji man sako, kad norinti pakeisti vietą. Liudna man buvo žinia, bet sesei palinkėjau sėkmės.

Tačiau nebuvo lengva iš čia išeiti, prasidėjo kelias nuo "Ainosiaus" prie "Kaipošiaus" ir varėsi sesė niekur teisybės rasti negalėjo. Visi darbo istaigos pareigūnai sake, jog jie negali pakeisti darbo, kadangi čia irgi reikalinga darbo jėga.

Sesė nenusiminė, o tik užsirūstino. Firmiausia susirado kambarį, kurio problema Australijoje labai opi, o paskui gavo darbą fabrike.

Ir vieną vakarą, niekam nieko nesakiusi, sesė D. susipakavo savo septynius daiktus ir apleido ligoninę. Su liūdnomis akimis padėjau išnešti jai daiktus ir atsisveikinau. Veltui rytojaus dieną ligoninės vadovybė ieškojo dincusios, skambino darbo istaigai ir kitoms istaigoms.

Pasilikau viena ir nutariau baigti čia sutarties laiką, kurio liko daugiau kaip šeši mėnesiai. Sesėms ir broliams atrodys, kad tai visai trumpas laikas, tačiau, šitoje ligoninėje dirbant, mėnesiai atrodo labai ilgi ir turi dvigubai dienų.

Taip bėga kai kurių, užjuri esančių, sesių dienos. Kartais būna sunku, kartais linksma, kartais nuobodu, o kartais nuostabu.

MOTERYS UŽDAVINIAI TRENTYJE

(Tąsa)

Reikėtų vengti pavojingų "žaidimų". Gal tai aktualiau taip pat Australijoje, kur moterys gyvena net už kelių šimtų mylių nuo savo vyrų, stovyklose, vadinamos "Holding Center". Iš nuobodumo ar iš įvairumo, moteris pradeda žaidimą su kitu. Kai atvažiuoja tikrasis, jau jam nebėra vietos šeimoje. Tekalba sau apie numatytą pirkti apelsinų sodely stovintį namuką, - viskas veltui, jai jau nieko nebereikia... Draudžiamas vaisius skanus? Moterų stovyklose yra ir vyrų. Vyrų įvairių tautybių, įvairaus temperamento ir ... įvairios moralės. Bet, ar negalima tam atsisipirti? Galima jai pasakyti: "Sustok, jau per toli nueėjai." Kam dėl takelio nukrypti nuo tikrojo kelio?

Mes pakliuvome į kitos kultūros sūkuri, kur moralė yra žymiai žemesnė, kaip mūsų tėvynėje. Čia net nada, kad vedę ir ištekę turi "drauges" ar "draugus", ~~girdi~~ tai idoniau. Bet tie idomiai dažnai baigiasi tragedijomis. Ir statistika rodo, koks didelis skyrybų skaičius. Geriau tą, svetinajam skirtą laiką sunaudoti naudingiau. Te tavo vaikai gražiai lietuviškai skaito, išmokyk juos lietuviškų dainų, eilėraščių. Baraką pavėsy sededama, pasidaryk vieną, kitą tautinį rankdarbėlį. Papuosi savo kambarėli, kuriame, savaitgalio grįžęs tavo vyras ras šale tavęs jaukų poilsį.

Būk negeštana savo šeimos židinio liepsnele. Ir kada ateis laikas iškelti koją savo tėvynės krante, ramia sąžine galėsi pasakyti: "Tadariau visa ką galėjau. Tau, Tėvyne, atvežiau, nors ir svetimoje ~~saityje~~ išaučintus savo vaikus, kurie Tau gėdos niekur nepadarys, nes jie yra tikri Tavo sūnūs ir duktos."

LAISKAS BROLIUI KORPORANTUI

Mielas Broli,

1950 metų pradžioje mūsų L.S.S. eilėse pasklido maloni žinia: Kanadoje vėl pasirodė "Skautų Aidas". Šį kartą jis pasirodė be jokios pašalinės paramos, vien kelių mūsų skautų užsispyrimo ir pastangų dėka. Firmieji metai naujose sąlygose nebuvo lengvi. Teko nugalėti begales sunkumų ir kiekvienas numeris vis išskeldavo naujas problemas. Nors ne visus skaitytojus patenkindamas, nepunktalus, bet "Skautų Aidas" laikėsi. Artėjo 1951 metai. "Skautų Aidas" jau jautėsi pasiruošęs pasirodyti savo pilnoje išvaizdoje, rungtyniaudamas su Lietuvojeėjusiu savo pirmtaku, kad išlaikytų ir dar labiau pagerintų jo vardą. Į kelių bendradarbių tarpą atėjo daugiau patyrusių "vilkų". Galiausiai ir korporacija ištiesė savo pagalbos ranką. Vyr. redaktoriaus pareigas perėmė mūsų filisteris "Vyčio" atgavintojas Vokietijoje, V.B. Stepas Kairys. "Skautų Aidas" pasijuto tvirtose rankose ir atsikvėpė laisvai visa krūtine. Naujiems 1951 metams jau turėsime pirmąjį šio laikraščio numerį. Nuo šiol drąsiai galima sakyti: "Mūsų Aidas" jau gyvuoja!

Bet pasakęs šiuos žodžius, mielas Broli, sustok minutėlę ir pagalvok. Ar tu jau visa padarei savo broliams korporantams Kanadoje šiame darbe pagalbėti? Vartau "Skautų Aido" prenumeratorių sąrašus ir nerandu Tavo vardo... Redakcijoje trūksta Tavo rašinių, korespondencijų. Miegi?

Mielas Broli! Tavo Broliai Kanadoje sudeda visą savo laisvalaikį ir turimus pinigus, o tu dar vis miegi... Nejau jau išblėso stovyklų laužų sukurtoji ugnis Tavo krūtinėje, nejau dienos rūpesčiai užnešė storu klotu Tavo skautiškąją širdį? Ne, to negalėjo įvykti. Ir šiaudien Tavo širdis smarkiau suplaka, išgirdusi skautišką dainą, prisiminusi blėstančio laužo paskutinį sužerėjimą. Tad ko lauki, broli - drąsiau draugai, kol mūs laikai"...

Tavo brolis Audrutis.

ATVIRAS LAISKAS PASIPIKTIŪSLAI BROLIUI

iš Rytų Australijos--

A.Nekrašas, MTC

Ties kiek laiko į mano rankas pateko Tavo skundas, atspausstas dvigubame praėjusios vasaros "Vyčio" nr. "Lums rašo" skiltelėje. Neatsistebėdamas minėtojo biuletenio leidėjų idealizmu ir jojo puslapių užpildytojų jaunatviška dvasia, godžiai rydamas kiekvieną atspausdintą žodį, atverčiau 145 psl., kuriame radau "nuskriaustųjų" arba tikriau pasakius "tikrųjų" skautybės idėjų skelbėjų nepasitenkinimą dabartine "Vyčio" leidėjų kryptimi. Jame rašai, kad kai kurie skautų vadovai piktinasi "Vyčio" korp' pirmininko veikla. Tiktiniesi taip pat, kad mūsų biuletenis nori pralenksti Šv.Franciškaus "Varpelį" (po žodžio "Varpelį" aš visai namanau dėti trijų taškų, kaip kad Tu padarei). Primeti, korp' vadovai, kad jis dvasininkams pataikauja, sakaisi žinąs jų (dvasininkų) užmačius ir tikslus, kad Br. Kviklys kritikuoja tai, ką "mes visi" esame nutarę. Tavo replikos tonas man primena kai kurių "skautų vadų" pasisakymus šiuo klausimu dar Vokietijoje leistame "Skautų Aide". Jei turi - tik ką minėto skautų laikraščio 1948 metų vasario mėn. 15 d. numerį, tai atsivertęs 19 psl. gali rasti labai daug panašių minčių į savąsias pskt. Pažeimeno kritikėlėje "Dėl Šv.Jurgio skautų" kuriai akstiną davė 1947 m. kalėdiniame nr. pskt.K.B. išpūdžių pluoštas "Svečiuose pas Šv.Jurgio skautus". Gal būt ne vienas mano, kad neverta atversti praeities puslapius; šį kartą, tačiau, negalime tylomis praeiti pro tą faktą, kadangi

jis labai aiškiai nusako kai kurių mūsų skautijos vadų pažiūras į religinį auklėjimą skautybės suteiktuose rėmuose. Idėjinis ryšys tarp Tavo ir Br. Tazeimnio yra per daug aiškus ir jus abu jungia, kad kas nors galėtų jį paneigti. Jau yra sunku tikėti tavo bloga valia, bet verčia abejoti skautybės esminės struktūros pažinimu. Apie ją kalbėdamas turiu mintyje, kad pirmas Baden - Powell tikslas, kuriant skautiškąją jaunimo organizaciją, buvo suteikti auklėtojams naują, iki šioliai dar nežinotą, metodą pedagogikai. Norečiau Tau priminti Prancūzijos skautų tėvą jėzuitą Sevin, kuris savo knygelėje "L'ame du scoutisme", 49 psl. ir vsame trečiame poskyryje kalba apie religijos reikšmę skautiškajame auklėjime. Jis aiškiai teigia, kad "mūsų organizacija nepasiektų savo tikslo, jei berniukų nemokytų religijos". Pats gi Baden-Powellis savo "Rovering to Success" kalbėdamas jaunuoliams tvirtina, kad bedieviškumas yra kažkas absurdiška, jis išpėja ir prieš akis parodo ateizmo pasekas, kurios iškyla ar per atskirus individus ar per visuomenę, ir aiškiai primena, kad krikščionybė yra doktrina, kuri privalo tapti gyvenimu (Baden-Powell, Rovering to success", psl. 173 ir 195-199). Be to ir pats geros valios vedamas gali susirasti "Skautybėje berniukams" įvairiausių vietų kur skautiškojo sąjūdžio ikūrėjas explicite kalba apie Tau taip neaiškų dalyką, kurį Tu vadini dvasininkų "užmačionis". Aš netikiu kaip kad ne vienas teigia, jog Tavajame pareiškime slypi noras pašalinti religinį elementą iš mūsų lietuviškos skautijos. Tu, gal būt, esi sutikęs vieną kitą Tau nelabai patikusį dvasiškį, kuris, žinoma, galėjo netaktiškai peržengti savo kompetencijos ribas, tačiau privalai prisiminti, kad yra daug kitų kunigų ar būsimų skautų kunigų, kurie gal būt, atitiks ir Tavo subjektyviam galvojimui. "ad su sprendimais, o ypatingai tokiais aštriais, reikia taupiai apseiti. Jeigu Tu ištikro esi nuoširdus skautas, kaip kad pats pasisakei, būk malonus, jei nenori tatau padaryti per "Vyčio" puslapius, ir parašyk man savo idėjos broliui laišką su įvairiais abejojimais, į kurį tikrai prižadai atsakyti. Aš labai džiaugiuosi, kad tu esi atviras ir už tai nuoširdus broliškas ačiu. Esi tiesus žmogus ir todėl be jokių išvedinėjimų bei filosofavimų" pasakai ką manai ir ko nori. "su studentas ir tik retkarčiais surasdamas laisvo laiko galiu ši tą parašyti į "Vyti" skautybės reikalais. Bet Tau tikrai pažadu. Bevartydamas karta kolegijos bibliotekos skyriaus archyvą, radau dar iš "gerų laikų" vieną mažą lietuvių skautų laikraštėlį. Jame pastebėjau gana idomų straipsnelį apie "Skautų Vyčių uždavinius", kuriame tarp kitko rašoma: "Nustatant šiai (skautams vyčiams vadovams, A.N.) organizacijai gaires, svarbu padėti pagrindan visapusišką jaunolio išsiugdyimą, išsilavinimą. Pas mus kai kas mano, kad skautams vyčiams pakaktų būti dorais ir gerais patrijotais. Bet, taip jaunuolius ugdydami ir lavindami, eitumen ne ta kryptimi (Baden-Powell'io nurodytąja, A.N.), nes čia per daug būtų nekreipiam dėmesio į jaunolio dvasinį gyvenimą, į reikiamą susipratusiems riteriams religingumą. Todėl nutoltume nuo tos pačios skautybės, nes Baden-Powell'io yra aiškiai pasakyta, kad skautas yra religingas; antra, nebūtų visų galimų jaunolius visapusiškai išugdyti ir išlavinti. Todėl skautų vyčių didžiausias uždavinys turi būti išauklėti jaunuoli, religingu, doru, riterišku ir tėvyne mylinčiu žmogumi. Ies turėdami tokį tikslą tikrai išauklėsime mūsų tautai ir tėvynei sąmoningų piliečių".

Taigi jei, mielas Broli Pasipiktinęs, nesutinki su tokia mano argumentacija ir iškeksi savo abejojimus "Vyčio" puslapiuose, suteiksi progos apie tai pasiskaityti ir, gal būt, ištikrųjų pirmą kartą ne vienam tekstų išgirsti kas yra skautybė ir ko ji nori. O dabar sėkmės!

SESES - BROLIAI AUKLĖTIKAI

Prenumeruokime ir platinkime "SKAUTŲ AIDĄ". Tenelieka nė vienas A.S.S. narys-ė be "Skautų Aido" per 1951 metus! Administracijos adresas: P.A. Fundzevičius, Box 1003, Station C, Toronto 3, Ont., Canada.

Mūsų Seimje

"Vyčio" red.

Akademinių Skautų Sąjūdžio skyrius buvo įsteigtas didžiausiame Australijos mieste Sidnejuje šių metų rugsėjo mėn. 8 d., Tautos šventės proga. Tuo tarpu skyrius neišsirinko valdybos, tik sutarė rinktis kiekvieno nario paėilių organizuojamose sueigose ar išklylose Sidnėjaus apylinkėse. Pirmuoju tokiu organizatoriumi išrinktas fil. sktn. Vyt. Stasiškis. Pirmuoju skyriaus junjorų priimtasis V. Daniela.

A.S.S. Adelaidės skyrius suteikė 10 svarų paskolą Australijoje organizuojamai pirmajai lietuviškai spaustuvei. Kadangi ši spaustuvė ruošiasi čia spausdinti ne tik "Australijos Lietuvį", bet ir lietuviškas knygas, šis akademikų žygis vertas ypatingo dėmesio. Skyriui pirmininkauja senj. pskn. Vc. Ilgūnas.

Senj. St. Urnevičius, žinomas sportininkas ir A.S.S. veikėjas, aktyviai įsijungė į Australijos lietuvių sportinį gyvenimą, aktyviai žaisdamas krepšinį lietuvių sporto klubo "Vytis" komandoje, kurios kapitonu išrinktas minėtas senjoras. Kaip žinia, ši lietuvių sporto komanda šiais metais išsikovojo sau pietų Australijos meisterio titulą. Be kitų žaidėjų, čia žaidžia ir junjoras V. Dainius. Lums labai malonu, kad vytičiai užjūryje ir sporto srityje tęsia senas "Vyčio" korp! tradicijas.

Naujais A.S.S. nariais Australijoje užsiregistravo šie seni ir nauji "Vyčio" korporacijos broliai: Junj. V. Daniela, junj. Vyt. Dainius, junj. Leonardas Garbaliuskas, junj. Vladas Užubalis, junj. Algirdas Skeirys, junj. Gedeminas Janulevičius, inakt. junj. Kazys Gurskis, inakt. junj. Algirdas Navakas. I SSD įsijungė: senj. J. Bertulytė-Statnickienė, senj. T. Bliokaitė-Virgilienė, junj. M. Mackelienė. A.S.S. valdybai labai malonu priimti į savo būrį tokių gražių brolių ir seserų skaičių.

"Vyčio" korp' bičiulis Al. Ružancovas, žinomas bibliografas neseniai atsiuntė korporacijos pirmininkui gražų laišką, dėkodamas už jo paruoštos skautų bibliografijos trentyje išleidimą. Kartu praneša išsiuntęs naują veikaliuką - bibliografiją vaikų knygų, išleistų trentyje, kuri autorius taip pat padovanojo "Vyčio" korporacijai. Jeigu bus šokia tokia galimybė, korporacija pasistengs išspausdinti ir šį leidinį.

Prof. sktn. Ignas Končius, Akademinių Skautų Sąjūdžio pirmininkas, šiuo metu gyvena Bostone, iš kur ir vadovauja A.S. Sąjūdžiui. Be nuolatinio ilgo darbo universitete, kur prof. skaito fizikos paskaitas, laisvalaikį sunaudoja jo mėgiamam darbui - dievadirbystei, o taip pat skautiškai veiklai. Sktn. gausiai paremia "Vytį" savo rašinėliais ir ateityje žada mūsų neužmiršti.

Sktn. Ignas Karalius pastaruoju metu, kaip P.L.B. Vokietijos krašto Vyr. Valdybos sekretorius ir išdinininkas, aplankė beveik visas lietuvių stovyklas ir daugelį privačiai gyvenančių mūsų tautiečių. Be kitų apsilankė pas "Vyčio" korp! pirmininką, matė akademikų skautų-čių veiklą ir išreiškė savo pasitenkinimą tuo darbu, kurį šiuo metu atlieka akademinė skautija.

"Vyčio" korp! leidinius - lietuvių skautų bibliografiją trentyje (paruoštą Al. Ružancovo) ir skautų maldas (paruoštą kun. sktn. St. Ylos) galima įsigyti pas skyrių pirmininkus bei įgaliotinius. Už kiekvieną egz. prašome pasiųsti po 25 amerikoniškus arba kanadiškus centus.

Aktyviau dirbti skautų sąjungoje paragino "Vyčio" korp! visus savo narius. Be to išreiškė norą, kad SKAUTŲ AIDAS būtų materiališkai ir morališkai reniamas visų akademikų skautų. Skautiškosios spaudos stiprinimas turėtų būti kiekvieno skauto vadovo-ės ir akademiko skauto-ės sventa pareiga.

"Vyčio" korp' studentų teologų skyrius neseniai yra įsteigtas. Jo iniciatoriai - senj. J. Gilūnas, V.A. Mantautas ir Al. Nekrašas. Skyrius bus tvarkomas korespondenciniu principu. Visi jo nariai palaikys broliškus ryšius ir stengsis padėti skautų organizacijai.

Senj. psktu. Kazys Bekša, iki šiol studijavęs teologijos mokslus ir gyvenęs viename vienuolyne, iš Vokietijos per Romą išvyko į Braziliją, kur dirbs misijoms. K. Bekša tremtyje, britų zonoje, buvo vienas uoliausių skautų vadovų, vėliau įstojo į "Vyčio" korporaciją ir bendradarbiavo "Vytyje". Savo bendradarbiui mes linkime sėkmės naujame, nepaprastai sunkiame, daug pasišventimo reikalaujantiame darbe. Turime, betgi, vilti, kad praėjus kuriam laikui, mielą brolių senj. sulauksime savo tarpe, kur taip pat plati apaštalavimo sritis.

Sesė Marija Milvidienė, a.a. "Vyčio" korp' vado Juozo Milvido našlė, jau kelinti metai gydomi Vokietijoje. Tiesioginiu laiku ji buvo net tris kartus perkelta iš vienos sanatorijos į kitą, kas labai pakenkė jos sveikatai. Sesė Milvidienė parašė mums keletą laišku, kuriuose labai nuoširdžiai dėkoja visiems tiems broliams ir sesėms, kurie betarpiu ar per "Vyčio" korp' valdybą bei skyrius padarė ją materialiai ir moraliai. Ligonės sveikata nėra dar gera ir reikės ilgesnį laiką pasigydyti.

Skautininkų ramovės numatomos įsteigti ir tose Australijos vietovėse kur gyvena didesnis lietuvių skautų vadovų skaičius. Reikia manyti, kad šios skautiškos institucijos padės mūsų jauniems pralaužti pirmuosius skautiškus ledus.

Senj. Ged. Bateika iš vienos sanatorijos Vokietijoje, kur jis stiprina savo jėgas, mums rašo: "dėkoju Jums, mielos sesės ir broliai, kurie nepamiršote nelaimėje esančio savo draugo ir tuo būdu praktiškai parodėte skautišką susipratimą ir norą padėti artimui. Aš Jūsų šio žygio niekada nepamiršiu, ypač tada, kai galėsiu džiaugtis savo sveikata, kuria man atgauti padėjote Jūs, mielos sesės ir broliai".

Lietuvių Skaučių Sėserijos įgaliotinės pareigos Australijoje perėmė sktn. Reizienė, šiuo metu gyvenanti Seayville stovykloje.

Senj. Vildžius, gyvenęs Australijoje, skautiškoje veikloje dirba kaip Pietų ir Vakarų Australijos tuntininkas.

Kalėdų pakietėliai džiovininkams Vokietijoje. Čikagos skautų tuntas Kalėdų švenčių proga padarė gražų gerą darbėlį, praveddamas aukų rinkimo vajų liet. vi - suomenėje, Vokietijoje esantiems liet. džiovininkams paremti. Pinigų rinkimui ir maisto siuntinėlių pakavimui bei išsiuntimui iniciatyvos ėmėsi skautų "Geležinio Vilko" ir Cicero draugovių vadijos, vadovaujant tunto dvasios vadovui kun. J. Vaišniui J.S. Iš viso išsiųsta 220 pakietėlių į įvairias džiovininkų sanatorijas.

Tai nepaprastai gražus darbas artimui, kuris suteiks džiaugsmo ne vienam broliui-sėsei, vargstantiems tremtyje. Tebūnie jis pavyzdžiu kitiems vietams.

Tris Karalius pažiesiems rengia Clevelando "Neringos" tunto skautės lietuviškosios kolonijos jaunuomenei. Prie gražios Kalėdų eglutės bus išpildyta programa. Atsilankys ir Kalėdų senelis su dideliu maišų dovanų. Įvairiems parenginams re - žisuoti bei praveisti clevelandietės sesės susilaukė didelės paramos iš žinomos skaučių veikėjos sktn. Dr. M. Žilinskienės.

Fil. dr. D. Kesiūnaitė, gyvenanti Cleveland'e, daug padeda jaunai skaučių "Neringos" tunto vadovybei. Per šiuos metus sesės išvairiosios gražią skautiško darbo vėgę, žada dar aktyviau pasirodžiusi per ateinančius, ko mes joms ir linkime.

Sktn. J. Gulbinienė, gyvenanti Cleveland'e, šią vasarą sėkmingai pravedė skaučių tunto stovyklą. Šios sesės atsidavimą skautybei pilnai įrodo dešimties darbo dienų ir jų uždarbio atsisakymas ir to laiko paaukojimas besirūpinant stovyklaujančiomis sesėmis. Kaip būtų gera, kad jos pavyzdžiu pasektų ir kiti.

Senj. J. Karklys ir senj. A. Balčiūnas, abu Čikagos "Vyčio" skyriaus nariai, išvyko atlikti karinę prievolę į J.A.V. armiją.

Senjorams išvykstant buvo surengta atsisveikinimo kavutė, per kurią prisiminimui įteiktos išvykstantiems dovanėlės su atatinkamais įrašais. Be narių, išleistuvėse dalyvavo ir keletas svečių jų tarpe ir didelis akademikų bičiulis kap. inž. P. Labanauskas.

Skulptorius Ramojus Mozoliauskas, tik baigęs savo srities meno studijas Dailės Institute Freiburge, Vokietijoje, prieš kuri laiką apsigyveno Chicagoje. Studijuodamas Freiburge aktyviai reiškėsi skautų vyčių veikloje.

Nors ir nepalankiomis sąlygomis brolis Ramojus gavo darbą savo specialybėje, paminklų ir kryžių dirbtuvėje, ir atliekamą laiką tikisi pasvęsti individualinei kūrybai bei skautiskam darbu.

AKADEMIKU SKAUTŲ ŠVENTĖ

Akademinių Skautų Sąjūdžio 26 m. gyvavimo ir Chicago skyriaus vienu metu darbo sukaktis buvo gražiai atšvęsta lapkričio mėn. 26d.

Šventė buvo pradėta pamaldomis Tėvų Jėzuitų koplyčioje, dalyvaujant tik ASS nariams ir svečiams, kurias laikė skautų kapelionas kun. J. Vaišnys, S.J.

Prieš iškilmingą šventės minėjimo posėdį buvo sušaukta senjorų sueiga, kurio tikslas buvo senjorų eilių sutankinimas. Junjorų tėvūnui senj. E. Vilkui pristacius kandidatų į senjorus sąrašą ir referavus jų tinkamumą būti tikraisiais A.S.S. nariais, šesiems korp. "Vytis" juniorams suteikiamas senjoro vardas.

Garbingą senjorę pasižadėjimą prieš korp. "Vytis", Lietuvos ir JAV vėliavas davė sekantieji Chicago skyriaus junjorai: A. Balčiūnas, L. Grinius, R. Lieželis, Z. Petkevičius, A. Stepaitis ir A. Vengrys, papildydami gan gausią tikragiečių senjorų šeimą. Naujesiems senjorams buvo įteiktos spalvos, kurių nešiojimo reikšmę ir jų uždedamas pareigas gražiai nušvietė tėvūnas senj. E. Vilkas savo sveikinime.

Po trumpos pertraukėlės sekė iškilmingas šventės posėdis, kurį atidarė korp. "Vytis" Chicago skyriaus pirmininkas Vyt. Mikalavičius.

Į garbės prezidiumą buvo pakviesti kun. J. Vaišnys S.J., fil. dr. Milda Budrienė, sktn. Z. Juškevičienė, prof. sktn. P. Labanauskas ir filisteris E. Korzonas.

Skyriaus pirmininkas savo kalboje, atidarant posėdį, nuosekliai apibūdino ASS reikšmę, jo veiklą, darbo barus ir pabrėžė, kad dabartinė ASS veikia, organizacijos 26 metų amžius, ir išvartytoji bei tęsiamoji vaga skautiškoje, tautinio bei akademinio darbo bare aiškiai parodo, kad ASS nereikalingas bet kokios pašalinės globos, kuri kartais net ikyriai norima primesti, ir savo uždavinį atliks šių dienų reikalavimų aktyvaizdoje.

Išsamų referatą apie korp. "Vytis" kūrinas ir jos veiklą Lietuvoje patiekė fil. E. Korzonas. Labai jautrių prisiminimų iš studentų skaučių gyvenimo neprik. tėvynėje išgirdome iš fil. dr. M. Budrienės, vienos pirmųjų stud. skaučių dr. vės narės.

A.S.S. sveikino ir daug gražių linkejimų pareiškė kun. J. Vaišnys, S.J., Seseris jos ir Chicago Skaučių Tunto vardu sktn. Z. Juškevičienė, prof. sktn. P. Labanauskas, Chicago studentų Ateitininkų korp. atstovas, Chicago Skautų Tunto atstovas pskn. A. Kerelis ir korp. "Vytis" Illinois Univ-to sk. atstovai. Raštu gi gauta eilės sveikinių iš korp. "Vytis" vado, iš ASS igaliotinio Australijoje, iš Stud. tautinių korporacijų atstovų, kelių mūsų filisterių ir kitų.

Labai gražu, kad buvo pakviesti ir kiti stud. korp. atstovai ir reikėtų stenėtis, kad tas tarpusavio ryšis darytųsi vis tampa spėjis ir artimesnis.

Iškilmingas šventės minėjimas buvo baigtas arbatele, kurioje be bendrų sutartinų, sėdo dainomis visus džiugino skyriaus nariai J. Kaukopiūtė ir Snarskis, akomponuojant šventės svečiui p. Švedai.

Senj. B.

Klaudų atitaisymas

"Vyčio" 9-10(25-26) Nr. korespondencijoje "Sesės Venecueloje" 172 pusl. išibrovė pora netikslumų. Atspausdinta: "Venezuelos Rajono Vadovės vyr. skautės Genovaitės Diržienės"... Turi būti: "...vyr. skautės Genovaitės Diržienės"... Toliau atspausdinta: "Vadovė - sktn. Analijsa Zalnieriūnaite". Turi būti: "Vadovė - sktn. Aurelija Zalnieriūnaite".

"Vyčio" 5 (21) Nr. Vyt. Stasiškio rašinyje, 86 pusl. išibrovė nemaloni korektūros klaida. Atspausdinta: "Daugeliui atvejų tai buvo jų iniciatyva, bet jie buvo tos politinės kovos krašte įrankiai"... Turi būti: "Daugeliui atvejų tai nebuvo jų iniciatyva" ir tt.